

بیمارستان کیلیکس در یونان تحت کنترل کارگری در آمد

برگرفته از سایت "دیدگاه چپ یونان"

بیمارستان کیلیکس در یونان تحت کنترل کارگری در آمد

بر اساس سایت خبری دیدگاه چپ یونان در تاریخ ۵ فوریه ۲۰۱۲ کارگران و کارکنان بیمارستان کیلیکس در یونان بیمارستان را به اشغال خود درآورده و با انتشار بیانیه ای اعلام کردند که بیمارستان تحت کنترل کارگری است.

در بیانیه آورده شده که مشکلات درازمدت سیستم بهداشت ملی قابل حل نیست. کارگران در واکنش خود به رژیم فاشیستی اقدام به اشغال بیمارستان کرده و آنرا تحت کنترل مستقیم خود درآوردند.

همه تصمیمات در شورای عمومی گرفته خواهد شد.

در این بیانیه آمده است "مسئولیت مالی دولت هنوز پابرجاست و اگر به خواسته هایشان رسیدگی نشود، تا حد سرنگونی دولت و همه سیاست های نولیبرالی اش از هر اقدامی برای جلب پشتیبانی وسیع جامعه برای نجات و دفاع از خدمات درمان رایگان عمومی فروگزار نخواهند شد. از ۶ فوریه به اینطرف تا زمانی که کلیه حقوق عقب افتاده آنها پرداخت شود، کارکنان بیمارستان فقط پاسخگوی نیازهای

اورژانسی خواهند بود. آنها همچنین خواستار آن هستند که حقوق شان به شرایط پیش از برنامه های ریاضت اقتصادی برگردد.

بندهای بیانیه کارگران و کارکنان بیمارستان کیلیکس به شرح زیر است:

۱- ما میدانیم که مشکل سیستم بهداشت ملی و سازمان های مربوطه که محصول سیاست های عمومی غیر مردمی دولت و بی رحمانه نولیبرالیسم جهانی است، با حرکت و خواسته های محدود برای منافع ویژه خود، حل نخواهد شد.

۲- ما میدانیم که با پافشاری و ترویج خواسته هایمان، در حقیقت وارد میدان بازی حکومت ستمگر میشویم. حکومتی که در تقابل با دشمنانش (در اینجا مردم) ضعیف تر و تکه تکه شده است، میخواهد از شکل گیری جبهه سراسری کارگران و توده مردم چه در سطح ملی و چه جهانی که با درخواست ها و منافع یکسان بمقابله با سیاست های فقر عمومی که سیاست های حکومت بهمراه آورده حرکت میکنند، جلوگیری بعمل بیاورد.

در ساعت ۱۱ تشکیل بگیرد تا در مورد شکل اعمال و انجام دقیق خدمات اداری آن و تحقق بخشیدن به خودگردانی بیمارستان تصمیم گیری کند. این مجمع عمومی بطور روزانه برگزار خواهد شد و بالاترین وسیله تصمیم گیری در جهت کارکنان و امور بیمارستان خواهد بود. ما خواهان همبستگی مردم و کارگران، همکاری همه کارگران اتحادیه ها و نیروهای پیشرو هستیم و همچنین خواهان پشتیبانی رسانه هایی هستیم که خواهان گفتن حقیقت هستند. ما مصمم هستیم تا بیرون کردن تمام خائنینی که کشور و مردم ما را بفروش گذاشته اند ادامه دهیم.

یا ما یا آنها!

تمام تصمیمات بالا بواسطه کنفرانس مطبوعاتی با رسانه های عمومی (محل و ملی) که بتاريخ ۱۵ فوریه ساعت ۱۲:۳۰ به آن دعوت خواهند شد به عرض عموم خواهد رسید. جلسات روزانه مجمع از ۱۳ فوریه آغاز خواهد شد. ما از طریق خبرنامه و کنفرانس ها اخبار مهم در ارتباط با بیمارستان خود را در اختیار عموم خواهیم گذاشت. در ادامه، ما از هر امکانی برای انتشار این اخبار در جهت موفق گردانیدن حرکت خود استفاده خواهیم کرد.

ما فرا میخوانیم:

- ا- همشهریان همبستگی خود را با حرکت ما نشان دهید،
- ب- تمامی همشهریان این کشور را که در ازای مخالفت و حرکات خود مورد فشار و ظلم قرار گرفته اند،
- س- همکاران ما در دیگر بیمارستانها،
- د- مزدبگیران بخش های خصوصی و دولتی و فعالان کارگری و سازمانهای پیشرو، بمثابه ما عمل کنید، برای کمک به حرکت ما اقدام به شکل دادن مبارزه و مقاومت کارگری و توده ای جهانی زده و قیام کنید، تا پیروز نهایی مان بر علیه ستمی که بر کشورمان و تمامی دنیا توسط نخبگان سیاسی و اقتصادی بوجود آمده.

ترجمه از: روشنی

منبع: <http://greekleftreview.wordpress.com>

دیدگاه چپ یونان

تشکل - سازمانده ای - کنترل کارگری

۳- به همین دلیل ما خواسته های ویژه خودمان را در مجموعه خواسته های سیاسی و عمومی مطرح شده توسط بخش وسیعی از مردم یونان قرار میدهیم که امروز مورد حمله وحشیانه سرمایه قرار گرفته، خواسته هایی که برای بربر بودنشان باید به همکاری با قشر میانی و طبقه تحتانی جامعه بیانجامد.

۴- تنها راه به سرانجام رساندن این کار با به زیر سوال بردن، در عمل، نه تنها حقانیت سیاسی آن، بلکه همچنین مشروعیت اتوریته خودش و قدرت ضد مردمی و هرمی آن که بسرعت بسوی یک قدرت تمام خواه پیش میرود.

۵- پاسخ کارگران بیمارستان کیلیکس به این تمام خواهی، دمکراسی است. ما با اشغال بیمارستان آنرا تحت کنترل مستقیم و مطلق خود قرار داده ایم. بیمارستان کیلیکس از این پس بشکل خود گردان، با مشروعیت گرفتن از تصمیمات گرفته شده در مجمع عمومی کارگران خود، اداره خواهد شد.

۶- مسئولیت دولت در زمینه مالی و تعهدات اش در قبال کارکنان و تدارکات بیمارستان برجای خود باقی است، اما اگر آنها به عدم توجه به این تعهدات ادامه دهند، ما مجبور خواهیم شد که با اطلاع رسانی به همه و درخواست از دولت محل و مهمتر از آن جامعه که ما را به هر شکل ممکن پشتیبانی کنند: ا- برای بقای بیمارستان. ب- فرای آن پشتیبانی از حق عمومی در برخورداری از خدمات درمان رایگان س- سرنوینی دولت فعلی و برهم زدن هر سیاست نولیبرالی از راه مبارزه توده ای، بی توجه به منشا آن د- دمکراتیزه کردن جامعه بشکل وسیع که در آن جامعه مسئول تصمیم گیری برای آینده خود باشد و نه پای سومی که ورای جامعه دست به تصمیم گیری میزند.

۷- اتحادیه کارگری کیلیکس تا پرداخت کامل حقوق ساعت هایی که کار کرده اند و بازگرداندن درآمد به سطح پیش از طرح برنامه سه تفنگدار (اتحادیه اروپا - بانک اتحادیه اروپا - صندوق جهانی پول)، فقط خدمات درمانی اورژانسی را انجام خواهد داد. درعین حال، با آگاهی از وظیفه اجتماعی و تعهدات اخلاقی خود، ما از سلامت همشهریانی که به بیمارستان میآیند رسیدگی و مراقبت کرده و به آنهایی که نیازمند هستند بطور رایگان خدمات خواهیم داد، ما دولت را به پذیرش مسئولیت هایش فرا میخوانیم و بجاست که در این لحظات به افزایش بی رحمی های اجتماعی خودش پایان بخشد.

۸- ما تصمیم گرفته ایم که مجمع عمومی جدید روز دوشنبه ۱۳ فوریه در محل سالن مجمع در ساختمان جدید بیمارستا

اشغال فابریکها و کارخانه ها توسط کارگران

"ارسال شده بدون ذکر منبع"

بودند و شم سازماندهی و استعداد و کاردانی بسیار خوبی از خود بروز دادند. مؤسسات، تحت حفاظت گاردهای کارگری قرار گرفته و با بارآوری تمام کار می کردند. در همان موقع، در پولزینو و سایر مناطق زراعی، پرولتاریای روستا املاک ارضی را به تصرف خود درمی آورد، بدون اینکه کارهای جاری را قطع نماید. ولی در تعیین کننده ترین لحظات، رهبران «کنفدراسیون کارگران» توافق کردند که با دولت وارد مذاکره شوند؛ در جریان کنفرانسی که بوسیله وزیر جیویستی فراخوانده شد، آنان با طرح تحقیرآمیز نظارت کارگری موافقت نمودند و دست سازشکارانه ای به سوی دشمن طبقاتی خود دراز کردند و بورژوازی، همانند غریقی که برای نجات جان خود به هر خس و خاشاکی چنگ می اندازد، این پیشنهاد را محکم چسبید. در جنبش اخلاص شد. تعرض پس رانده شد و کارگران شکست خوردند. این شکست سرمنشاء سازماندهی کلیه نیروهای ضدانقلابی و ظهور فاشیسم شد. موارد جداگانه ای از تسلط کارگری بر مؤسسات در فرانسه، آلمان و انگلستان بوقوع پیوست.

مثلا در «برون» انگلستان (در ماه سپتامبر ۱۹۲۱، کارگران یک آسیاب و یک فابریک،) پس از مخالفت کارفرما در جوابگوئی به مطالباتشان، دست به اشغال مؤسسات خود زدند و کارتولیدی بطریق همیشگی به پیش می رفت. نان بسیار ارزان به فروش می رسید. بکار گماردن مجدد بیکاران باعث افزایش تولید شد. نوشته ای به شرح زیر به درب مؤسسه نصب گردید «! آسیاب و فابریک سویت کارگران برون! ما نان تولید می کنیم نه سود»

در حال حاضر، تعطیل کارخانه ها به عنوان شیوه مبارزه یا بهتر بگوییم شیوه سرکوب کارگران، بسیار رایج شده است. مؤثرترین شکل مبارزه علیه این شکل سرکوب بورژوازی اشغال مؤسسات توسط کارگران است، ولی باید گفت که این اقدام یکی از شدیدترین اشکال عملی مبارزه است و درجه بسیار بالائی از سازماندهی و تلاقی شرایط بسیار ویژه ای را طلب می کند. در چنین صورتی است که اشغال کارخانه می تواند با موفقیت روبرو شود و دست آوردهایی برای کارگران داشته باشد. در مبارزه ای که در حال حاضر در کلیه کشورها گسترش می یابد، کارگران دست به اشغال مؤسسات زده و می زنند. بگذریم از انقلاب روسیه که چه در جریان آن و چه پیش از آن، این عمل به مثابه یکی از اشکال مبارزه بر علیه کارفرمایان به کار برده می شد. می توانیم جنبش عظیم کارگران ایتالیایی را، که در آخرین ماههای سال ۱۹۲۰ به اشغال مؤسسات متوسل شده بودند، مثال بزنیم. در برابر تهدید صاحبان صنعت، پیشقراول پرولتاریای میلان ایتالیا - متالورژیستهای «لاک آوت» - مؤسساتی را که در حال تعطیل بودند اشغال نمودند. به دنبال این اقدام نمونه میلانی ها که در تاریخ ثبت شد، کارگران شهرهای دیگر و نه تنها متالورژیستها بلکه همچنان کارگران مواد شیمیائی، نساجی و سایر صنایع از آن تبعیت نمودند. این جنبش به سرعت تمام شمال ایتالیا را فراگرفت و بخش اعظم مؤسسات بزرگ صنعتی بدست کارگران افتاد. در همه جا نظم کاملی حکم فرما بود. کمیته های فابریک و کارخانه و کمیته های مؤسسه بلافاصله تشکیل شده

مبارزه کارگری دوران پس از جنگ از یک چنین فصل‌های غنی پر است. ولی فقط در ایتالیا بود که اشغال مؤسسات خصلت یک عمل توده ای به خود گرفت و تمام کارگران را به مبارزه کشاند. اشغال مؤسسات با نفرت عمیق و مقاومت مسلحانه دولت بورژوائی مواجه می‌شود. به همین جهت، این عمل بایستی به خوبی سازماندهی شده باشد و ضروریست که اکثریت کارگران نقش فعالی در آن ایفا کنند.

اندیشه اشغال مؤسسات، در میان توده های کارگری از نفوذ وسیعی برخوردار است و وظیفه سندیکاهای انقلابی اینستکه در عمل نشان دهند که ادامه تولید بدون شرکت کارفرمایان هم امکان پذیر است. زمانیکه کمیسیون نظارت که در بالا از آن یاد شد مطمئن شود که کارفرما بدلیل سرکوب گرانه ای مؤسسه را تعطیل می‌کند، در حالی که تولید بخوبی می‌تواند ادامه یابد، این کمیسیون گزارش مشروحی درباره همین مسئله به کارگران ارائه می‌دهد و در عمل مسئله ادامه تولید را مطرح می‌سازد، که طبیعتاً تنها در صورت وجود مواد اولیه و برخی وسایل مادی امکان پذیر است. معمولاً در مؤسسات بزرگ، ذخیره کافی برای دوران طولانی موجود است. بزرگترین مشکلات، در فقدان سرمایه اولیه برای به راه انداختن مؤسسه است. حتی در مواردی که بورژوازی بلافاصله دست به اقدامات سرکوبگرانه نظامی بر علیه کارگرانی که مؤسسات را اشغال کرده اند نزده است - و معمولاً در شرایطی که جنبش کارگری گسترش وسیعی می‌یابد چنین می‌کنند - حتی در این صورت، مشکلات مالی می‌تواند به امکانات کارگران لطمه وارد سازد. بنابراین، توجه سندیکاهای انقلابی و هسته رهبری کننده که مسئول بدست گرفتن مؤسسات است باید قبل از هر چیز در جهت تأمین منابع مالی و سرمایه کافی برای گردش اولیه حداقل برای اوایل کار باشد. در این موارد می‌شود از شیوه کارگران ایتالیائی، که بخشی از آن سبک کار کارگران

روسیه بود، استفاده کرد یعنی فروش کالاهائی که در انبارهای مؤسسه موجود است؛ قرض گرفتن از تعاونیهای هوادار با ضمانت همین کالاها و غیره.

اشغال مؤسسه زمانی می‌تواند نقش بارزی ایفا کند که به سرآغاز کارزار تبلیغی وسیعی در میان توده ها و خلاصه به یک مبارزه آشکار تبدیل گردد. باید در نظر گرفت که تسخیر یک مؤسسه آسانتر از حفظ آن است. زیرا تعرض اقتصادی کارگران تنها زمانی تحکیم می‌شود که پیروزی سیاسی بدست آید. یعنی پس از انهدام دولت بورژوائی و تسخیر قدرت، اولین اشتباه سندیکالیستها اینست که انقلاب را معادل اشغال مؤسسات، کارخانه ها و فابریکها تصور می‌کنند و از دستگاه دولت بورژوائی چشم پوشی می‌نمایند. زمانیکه کارگران ایتالیائی در پایان سال ۱۹۲۰ مؤسسات را به اشغال خود درآوردند، تنها یک قدم به پیش برداشته بودند. اوضاع چگونه تحول یافت؟ کارگران برخی مناطق، فابریکها را اشغال کرده و تولید را به راه انداختند. ولی در عین حال، دولت بورژوائی با تمام تشکیلات خود: ارتش، پلیس و دادگستری به کار خود ادامه می‌داد. به همین ترتیب احزاب بورژوائی به حیات خود ادامه می‌دادند و تبلیغات ضد سوسیالیسم را دامن زده، کلیه دشمنان سوسیالیسم را برای هجوم به کارگران آماده می‌ساختند.

کارگرانی هم که مؤسسات را تسخیر کرده بودند، در نیمه راه از حرکت ایستادند. آنها به نظرشان می‌آمد که همه کارها تمام شده، در حالی که فی الواقع، اشغال مؤسسات تنها یک لحظه و فقط یک لحظه از مبارزه به شمار می‌رفت.

حفظ یک مؤسسه تنها زمانی ممکن است که طبقه کارگر همزمان با کسب قدرت اقتصادی، قدرت سیاسی را نیز به تصرف خود درآورد، یعنی تمام نهادهای کهنه بورژوائی را منهدم ساخته و به جای آنها ارگانهای انقلابی جدیدی ایجاد نماید. هرگز رابطه سیاست و اقتصاد با وضوحی که در پایان سال گذشته در ایتالیا به اثبات رسید، ثابت نشده بود. آنارشیستها اگر

متافیزیسی نبودند، مجبور بودند به ارزش رابطه ناگسستگی سیاست و اقتصاد اعتراف کنند و استنباط کودکانه خود را از انقلاب به دور افکنند. از میان کلیه راههای مبارزه که در اختیار طبقه کارگر است، اشغال مؤسسات جدی ترین آنهاست. و به همین دلیل باید با احتیاط زیاد و پس از ارزیابی دقیق از نیروهای طرفین و بررسی شرایط محلی انجام پذیرد. در شرایطی که یک جنبش عمومی همراه با شور انقلابی وجود داشته باشد، اشغال یک مؤسسه می تواند به نتایج بسیار خوبی منتهی شود. زمانیکه جو حاکم یک آرامش مطلق است، زمانی که انفعال و ارتجاع در درون طبقه کارگر ظاهر می شود، زمانیکه کارفرمایان بدون کیفر عمل می کنند و در میان توده های وسیع نه اعتراض خفیفی وجود دارد و نه خواست مبارزه، در این صورت دست اندازی روی یک مؤسسه ممکن است خیلی سریع به شکست بیانجامد. در این صورت کارگران نه تنها از نظر فیزیکی و مادی منفرد می شوند، بلکه حتی از نظر معنوی هم از سایر کارگران جدا می افتند. ممکن است که آنان حتی از نظر استراتژیک نیز منفرد گردند.

تنها زمانی باید دست به اشغال مؤسسات زد که این عمل از انعکاس و پشتیبانی وسیع کارگران سایر مؤسسات برخوردار باشد. این پشتیبانی باید به اشکال گوناگون تبلور یابد. قبل از همه از نظر مالی، از نظر کمک کالائی و بالاخره از طریق یک مخالفت قاطعانه علیه انتقال قوای نظامی و همچنین از طریق برهم زدن نظم نیروهای متخاصم پرولتاریا. چنانچه نیت اشغال مؤسسه با چنین جو همبستگی همراه نباشد و در میان توده های کارگر غلیان انقلابی کافی به وجود نیاید اشغال مؤسسه در مدت کوتاهی خنثی می شود و حتی می تواند اندوه عمیقی در دل کارگران باقی گذارد و اعتماد به نفس آنان را از بین ببرد. به همین جهت تنها زمانی باید دست به این شکل مبارزه بزنیم که تمام شرایط مبارزه را مطالعه کرده باشیم و

اولین نشانه های - اگر نه پیروزی نهائی - لااقل امکان حفظ مؤسسه برای مدت کم و بیش طولانی را به چشم ببینیم. برای جلب نظر توده ها باید قیمت محصولات تولید شده را کاهش داد. این بهترین شیوه تبلیغاتی به نفع سلب مالکیت فابریکها و کارخانه هاست.

اشغال مؤسسات صرفاً با مشکلات خارجی همراه نبوده بلکه مشکلات داخلی نیز به دنبال دارد. کارگران باید بلافاصله به مسئله مدیریت مؤسسات، توزیع، پرداخت بهای کار و یک سلسله مسائل دیگر که قبلاً صرفاً از نظر تئوریک مطرح بوده و اکنون می بایست به آنها از همان اولین روز اشغال پاسخ داد، رسیدگی نمایند. تا آنجا که به مدیریت مربوط می شود بهترین راه حل اینست که این امور، در مرحله اول، در دست کمیته فابریک و کارخانه و با شرکت اجباری یک نماینده از سندیکای مربوطه انجام پذیرد. تا آنجا که به سایر مسائل ساخت داخلی نظیر پرداخت دستمزدها و غیره مربوط می شود، شرکت سندیکاها برای غلبه منافع آرمان مشترک طبقه نسبت به منافع محلی، ضروریست. باید بخاطر آورد که تسخیر مؤسسات، زمانی که خصلت عمل توده ای به خود می گیرد، می تواند به سرعت سازمان رژیم بورژوائی را برهم زند. زیرا حساس ترین و ضربه پذیرترین نقطه طبقات حاکم را تشکیل می دهد. تا زمانی که مبارزه در خارج از مؤسسات دنبال می شود و هدفش صرفاً تغییر در اشکال مدیریت است، کارفرما موقعیت خود را محکم احساس می کند، مالکیت مقدس و غیرقابل دسترسی باقی می ماند و تمام تغییرات در اقصای فوقانی محافل سیاسی صورت می گیرد، بدون اینکه به اساس نظام اقتصادی لطمه وارد آید.

تفاوت انقلاب اکتبر روسیه و کلیه انقلابات قریب الوقوع در اروپای غربی با انقلاب کبیر فرانسه در اینست که شعار انقلاب مزبور دایر بر « مالکیت نه مقدس است و نه تجاوزناپذیر » به وسیله شعار « مالکیت، مقدس و تجاوزناپذیر است » جایگزین

با شاهرخ زمانی که همچنان در بند قرنطینه در شرایط بسیار بد نگهداری می شود ملاقاتی داشته باشند. در این ملاقات علی رغم وجود فشار های روحی و جسمی علیه شاهرخ و محمد آنها دارای روحیه بسیار بالای بودند و همچنان به اعتراضات خود ادامه می دهند. همچنین شاهرخ نامه ای دیگری برای دادگاه شعبه ۲۹ دیوان عالی کشور نوشته و ارسال کرده است شماره پرونده آنها در شعبه ۲۹ دادگاه دیوان عالی کشور ۹۰۰۵۵۹ است که هنوز هیچ اظهار نظری اعلام نکرده، بنا براین اگر تشکل ها و نهاد های کارگری، نهاد های بین المللی حقوق بشر و آزادیخواهان، سازمانها و احزاب انقلابی بیشتر تلاش کنند و هرچه بیشتر فشار بیاورند می توانند شعبه ۲۹ دادگاه دیوان عالی کشور را وادار به شکستن حکم صادر علیه شاهرخ زمانی و محمد جراحی نمایند.

کارگران، دانشجویان، زنان، جوانان انقلابی، تشکل ها، سازمانها و احزاب انقلابی باید از فرصت در حال گذر پیش رو هر چه زودتر و هرچه بیشتر استفاده کنیم تا تلاش ها و مبارزات عمومی ثمر بدهد و آزادی زندانیان را، یا حداقل کمتر شدن حکم صادره علیه آنها را بدست آوریم.

همچنین خبر دار شدیم که در درگیری روز سه شنبه ۱۳۹۰/۱۱/۱۸ بین اراندل و اوپاش با محمد جراحی هیچ اتفاق ناگواری پیش نیامده است. اما همچنان جو بند با طرح و نقشه های از پیش طراحی شده توسط اطاق ۳۷ در بند قرنطینه متشنج و آبیستن حوادث می باشد.

لازم به ذکر است که امروز یکشنبه ۱۳۹۰/۱۱/۲۳ شاهرخ زمانی و محمد جراحی نامه دیگری به مسئولین زندان مرکزی تبریز نوشته اند که هرچه زودتر آنها را به بند عمومی انتقال دهند در نامه فوق به مسئولین زندان اعلام کرده اند که اگر به درخواست ما جواب مثبت ندهید فردا دست به اعتصاب غذای نا محدود خواهیم زد و در جواب به

شده. نمونه های مشخص تجاوزپذیری مالکیت خصوصی بارزترین بیان خود را در اشغال مؤسسات به نمایش می گذارد. این اشغال ها در ذهن توده وسیع مردم، احترام مذهبی به نظام مالکیت خصوصی را درهم می پاشد، اشغال کارخانه ها اگر خصلت یک جنبش توده ای را داشته باشند بزرگترین تهدید برای رژیم بورژوائی محسوب می شوند. به همین جهت طبقه کارگر به هیچ وجه نباید از این شکل مبارزه صرف نظر کند. اشغال مؤسسات باید بدست توده ها انجام پذیرد. اکثریت کارگران باید به این جنبش کشیده شوند. هر اشغال یک مؤسسه را بایستی به آرمان مجموعه طبقه کارگر تبدیل کرد. باید مخاصمات موجود بین کارگران و کارفرمایان را که در اشغال های اخیر بوجود آمده تشدید کرد. و بالاخره باید در مقابل چشمان خود فقط یک هدف را قرار داد: نابودی نهائی مالکیت خصوصی. اشغال مؤسسات می تواند راه مبارزه بسیار خوبی بر علیه نظام سرکوب گرانه کارفرمایان باشد، ولی از چهارچوب یک اعتراض محلی بسیار فراتر می رود. اشغال کارخانه درخشان ترین بیان نزدیک تر شدن انقلاب اجتماعی است.

اولین ملاقات پس از ۲۵ روز با شاهرخ زمانی

پس از تلاش و فعالیت بسیار زیاد خانواده شاهرخ بالاخره روز چهارشنبه ۱۳۹۰/۱۱/۱۹ توانستند بعد از ۲۵ روز

کمیته ی دفاع از رضا شهابی

رضا شهابی به جای منزل به زندان اوین منتقل شد!
- اطلاعیه شماره ۲۱ کمیته ی دفاع از رضا شهابی

رضا شهابی کارگر زندانی، عضو هیئت مدیره و مسئول مالی سندیکای کارگران شرکت واحد در حالی که معالجه اش ناتمام ماند، به زندان اوین منتقل شد.

انتقال رضا شهابی به زندان اوین در حالی انجام شد که پزشکان متخصص بر لزوم استراحت مطلق در منزل به مدت حداقل ۳ ماه و به جهت آماده شدن رضا برای عمل جراحی تأکید داشتند.

شهابی که نیاز مبرم به عمل جراحی دارد، بار قیل که به اتاق عمل برده شد به دلیل عدم آمادگی وضعیت جسمانی برای یک ساعت مورد بررسی تیم پزشکی عمل جراحی قرار گرفت و در نهایت با تشخیص این که آمادگی عمل را ندارد به بخش بازگردانده شد.

مقامات قضایی-امنیتی به جای تسریع در روند معاینه ی رضا توسط پزشکی قانونی برای تأیید مرخصی پزشکی و اعزام او به منزل، مقامات بیمارستان را تحت فشار گذاشتند که هر چه زوتر شهابی را ترخیص کنند!

قابل ذکر است که نامه ی اعلام نظریه ی پزشکی قانونی برای استراحت مطلق بعد از ارسال به قاضی پرونده، هنوز به پزشکی قانونی ارسال نشده است.

شهابی در حالی به زندان برده شد که از نظر جسمانی در شرایط وخیم و بسیار خطرناکی به سر می برد و مطابق آخرین بررسی ها علاوه بر دیسک گردن، دیسک کمر نیز دارد.

کمیته ی دفاع از رضا شهابی

ساعت ۴ عصر سه شنبه ۲۵ بهمن ماه ۱۳۹۰

انها گفته اند که ما امروز با مسئولین پرونده شما (اطاق ۳۷) جلسه داریم بنا بر این صبر کنید با آنها به توافق برسیم و شما را به بند عمومی انتقال بدهیم. دوستان و رفقا در این رابطه نیز تلاش و مبارزات ما می تواند کمک حال زندانیان باشد بیاید هر چه بیشتر و متحدانه تر اعتراض کنیم .

پیش بسوی اتحاد بیشتر، برای فشار بیشتر!!!

پیش بسوی اعتراضات گسترده و متحدانه با

کارگر زندانی ، زندانی سیاسی آزاد باید گردد.

کمیته حمایت از شاهرخ زمانی

۱۳۹۰/۱۱/۲۳

www.chzamani.blogspot.com

freshahrookh@gmail.com

کارگر زندانی، زندانی سیاسی آزاد باید گردد

های رفرم خود شروع به کار کرد که در میان همه این رفرم ها، آسان و بی دردسرتتر کردن اخراج کارگران، کم کردن حقوق کارکنان، ارائه طرح طولانی کردن دوره آزمایشی کار و مجبور کردن بیکاران به بیگاری از نمونه های آن هستند.

اخبار کارگری

ایلنا: دبیر اجرایی خانه کارگر لارستان گفت: واحد تولیدی شیرین طعم لارستان وابسته به کارخانه ویتانا به علت گرانی و کمبود مواد اولیه دچار بحران شده است به طوری که این کارخانه از مجموع ۶۰ کارگر، ۱۰ کارگر خود را اخراج کرده است.

او با اشاره به اینکه دریافتی کارگران زیر خط فقر است افزود: با قطع ارزاق کارگران و بن کارگری مشکلات معیشتی کارگران بیشتر شده است.

دولت جدید محافضه کار اسپانیا در آغاز کار خود با ارائه رفرم های جدی و خشن خود حمله خود به کارگران را آغاز کرد. از ۱۰ فوریه دولت مارینو راهوی، با تصویب یکسری از برنامه

**با امید به کسب قدرت همه کارگران و
زحمتکشان هم در تولید و هم در سیاست**

Weblog: controlkargari.wordpress.com

E-mail: control.kargari@gmail.com

زنده باد سوسیالیسم